Ədalət.- 2022.- 30 iyul.- S. 6.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Əriyən gecənin acısı...

Ağrılı, amma yaşanan gerçəklik...

Əslində bütün gecələr bir ölçüdə, bir biçimdədi. Və əslində bütün gecələrin bir-birindən fərqi də onu necə canından, qanından keçirməyindən, özünü o gecənin içində necə tapmağından bilinir. Bu mənada hər gecəni qiymətləndirmək, onu bir-birindən fərqləndirmək çox da asan deyil. Çünki...

Yadımdadır, hələ gənclik illərində yazmışdım ki:

Vaxt var idi, dan yeriydim, sabahdım,
Gecə, gündüz sola, sağa ha baxdım...
Gecələr də ömürdəndi, a baxtım,
Gecələrin qəribliyi olmaya.

Amma neynəyim ki, mənim istəyimlə nə Allah, nə də onun bəndələri heç vaxt razılaşmayıblar. Yəni ən ali olan Allahın iradəsinə qarşı kimsə çıxa bilməz və mən bu xəyalda da, istəkdə də deyiləm. O ki, qaldı bəndələrə... Bəndələr də ki, çeşid-çeşiddi, səlahiyyətlisi var, hökmlüsü var, ərkəsöyünü var, dəmşəlağı var...

Bir az da əli dəsmallısı, suda, quruda yaşayanı da var. Ən çətini də bunların içərisində bütün parametrləri ilə ADAM olanı seçməkdi. Yəni deməyim odur ki, indi ADAM tapmaq çox çətindi. Hətta bəzən fikirləşirsən ki, görəsən özüm ADAMAMMI? Sual bir az qəliz olsa da, günümüzün, gerçəkliyin ifadəsidi. Bu məqamda yadıma aqillərin dediyi bir fikir gəlir. O fikirə görə adamlıq ölməyən, itməyən, dəyişməyən bir bütövlükdü.

Amma o, sınanda polad kimi sınır. Və yamaq da götürmür. Hə, bax, indi belə adamları tap göstər mənə, mən də baxım sevinim. Nə isə...

Dörd divarın arasında özüm, sən və Allahım. Sükut, bir də qaranlıq. Mən bu məqamın içində özümübütünlüklə kimsəsiz, fağır, unudulmuş və heç nəyə yaramayan bir bəndə kimi hiss edirəm. Qapını açan yox, pəncərədən ancaq küləyin səsi gəlir. Hətta bir zamanlar "bülbül" olan telefonumda da həyat əlaməti hiss etmirəm.

Bu yerdə, bu məqamda kimdənsə rəhim diləmək, halıma acıma keçmir ürəyimdən. Ona görə ki, o acımanın, o könlümü ovudacaq varlığı da öz durumuma salmaq, öz ovqatımda kökləmək istəmirəm.

Necə deyərlər, özüm öz yükümlə, öz kimsəsizliyimlə, öz təkliyimlə baş-başa qalıb, özümü öz içimdə dəfn etməyə üstünlük verirəm. Bu məqamda pəncərədən görünən ay işığı mənə gecənin hansı çağı olduğunu xatırladır. Yəni o işıqda divardakı saata baxıram. Hə, indi hamı öz dünyasında, öz aləmində, öz yuxusundadı. Mən özüm də bilmədən pıçıldayıram. Daha doğrusu, üzümü Allaha və sənə tutub deyirəm:

Gecə didilmiş əlçim
Əyirirəm gözümdə...
Əyildiyim gecəylə
Əriyirəm özüm də -
Üzü səhərə...

Halım qəmdi, qəhərdi
Dərd ümidə yəhərdi.
Xəyal dırnağı qanlı
Nalsız çapan kəhərdi -
Üzü səhərə...

Fikir dağılmış sikkə,
Ahlar çəkilmiş cikkə.
Sən inadkar, mən inad
Aparır bizi hikkə -
Üzü səhərə...

Hə, əridə-əridə gecəni, üyüdə-üyüdə içimi, kipriklərimlə darıya-darıya qaranlığı gedirəm... Özü də tək yox, Allahımın səninlə bərabər çıxdığı yoldayam...

Gedirəm, elə bilirəm ki, bu qaranlıq əriyib qurtaranda sökülən dan yeri ümidə çevriləcək. Bu mənim düşüncəmdi, fərziyyəmdi, bir az da xəyalpərvərliyimdi.

Əslində isə gerçək tamam başqadı. O gerçəyi yenə Allah, sən və mən bilirəm. Ona görə də bir az pessimist olsa da bu misraları dilə gətirirəm.

Bələmişəm , kipriklər
Nəm çəkibdi bələkdən.
Əlini uzat götür
Ələdiyin ələkdən -
Məni fələk...

Əyilmirdim, sinmirdim,
Təklikdən isinmirdim.
Belə namərd bilmirdim -
Səni fələk...

Binədən olub adət
Sevgi bitməyən səadət.
Qıymadım bircə ədəd -
Dəni fələk...

Bəli, hər şeyi hər kəs öz bildiyi kimi görür və dəyərləndirir. Adəmin bir buğdanın qurbanına çevrilməsi də, o bir dənənin odundan alışıb Həvva sevgisini YER üzünə gətirməsi də, zaman da, bilənlər də bildi ki, bütün məsələlərin canında, qanında yalnız sevgi var, yalnız sevgi dayanır. O da adama elə yerdə, elə məqamda yaxalayır ki, o ancaq sümüklə çıxır.

Mən belə düşünürəm və bu əminliklə də yaşayıram. Hətta dan söküləndə də, gün batanda da !!! Axı, həyat təkcə hansısa bir sənətlə, hansısa bir işin qulpundan tutmaqla gözəlləşmir, həyatı gözəlləşdirən həmin O İLAHİ SEVGİDİR!!! Necə ki, Adəmdən Həvvaya, Məcnundan Leyliyə, Məndən Sənə, Kimdənsə Kiməsə keçə-keçə, indiki yozumda desəm, yoluxa-yoluxa ömrünü davam etdirir. Və mən də bu yoluxmada özümü təkrar tapmış kimiyəm. Çünki:

Təngiyən nəfəsimə
Bircə qaşıq ümid qat.
Bu ümidin də adı
Olsun sən verən həyat!

Xəyal yelkənin açım,
Dərin, uzaq sularda.
Xoşbəxtliyimə qaçım -
Mən sənli arzularda...

Özümü kösöv edim
Açıq-aşkar oduna.
Bu yanmağım , inşallah -
Söz gətirməz adına!..

Bəli, gecə əriyir, ömür üyünür... Dan sökülür, həyat davam edir,.. qarşıda yenə gecə var! Deyə bilərsən ki, bu gecənin də, elə bu gecə kimi əridiyini biz yaşamasaq da kimlərsə yaşayacaq. Təki əriyən gecələr olsun!..